

ЗОРИЦА РАДУЛОВИЋ (Никшић)

ЛЕКСИЧКО-СЕМАНТИЧКА КОМПОНЕНТА ТВОРБЕНИХ МОДЕЛА У ДЈЕЛУ МАТИЈЕ БЕЋКОВИЋА

1. У својој надахнутој "Бесједи о Бећковићу"¹ коју многи сматрају најбољим, до сада написаним, текстом о поезији овог пјесника, Марко Вешовић каже: "Бећковић је данас наш највећи живи пјесник. Или би можда истинитије било рећи највећи богаташ међу свима који наш језик употребљавају у пјесничке сврхе. Многи наши савремени пјесници чија нам се величина колико до јуче чинила коначно утврђеном, кад се данас упореде са Бећковићем, показују се као препуки сиромаси. Јер, у његовом пјесништву напросто нема шта нема. Ова се поезија једноставно души од стотину врста обиља и раскоши."

Управо тако. Те одреднице - *нема ишја нема* постали смо и сами дубоко свјесни кад смо се нашли пред тим чудесним призором, бора- већи, за вријеме ексцерпирања грађе, у Бећковићевој поезији и у том простору "откачених језичких сила". Стога и овом приликом, кад се требало одредијелити за нешто конкретније из његове језичке грађе, остали смо једнако у недоумици, фасцинирани и зачуђени, па скоро и немоћни пред Андрићевом истином "да најтежи је избор из обиља."

Грађа сакупљена из седам Бећковићевих књига или поема: *Ме- ѿак луѿалица, Рече ми један чоек, Међа Вука Маниѿођа, Леле и куку, Кажа, Чији си иш, мали, и Ђераћемо се још*, и то само на нивоу лексичких творбених јединица - представља један потенцијал који заслужује исцрпна истраживања и обраду. Јер, сви ти фасцинантни низови лексема, бројанице речи - блискозначница у функцији означавања једне

¹ Поговор у књизи: *Чији си иш, мали*, Сабране песме, књ. шеста, Београд, 1990, стр. 88

те исте појаве, бића или ствари, изненађујући спрегови, импресивне "језичке плетенице" од заједничког творбеног морфема, те творачка генијалност и неуморна инвентивност - промовишу Бећковића у синоним за неограничене моћи језика.

2. И готово да се поуздано може пратити (из поеме у поему) колико и како пјесник напредује у свом творачком умијећу и стваралаштву у области језика. Увидом у језичку грађу, запажа се да у првој поеми *Метак луталица* пјесник није опсједнут језиком као у познијим дјелима, и у односу на остале поеме ту је занемарљиво мали број Бећковићевих деривационих модела. Већ у поеми *Рече ми један чоек* Бећковићева вјештина у творењу ријечи узима маха, бива јасно уочљива иако ће се право захуктати тек у поемама које слиједе. Касније Бећковићеве поеме, превасходно *Кажа* а потом *Међа Вука Манићкоџа* пак више него јасно показују колико је пјесник овладао овим умијећем. Са колико вјештине, инвентивности, рекли бисмо, неке лакоће ствара и колико језик и дјелање у језику постаје терен на којем он суверено влада и на којем се савршено сналази. Пред језиком, као пред великим изазовом пјесник експериментише, истражује, испробава, удружује ријечи, слаже, спаја, комбинује... Очаран и зачуђен пред могућностима које се нуде, пјесник играјући се, пружа машти и инвенцији на вољу, али и слободама и неспутаности пјесничкој. И наметне се утисак понекад да пјесник превасходно ствара језик па тек онда поезију, да му је творење у језику приоритет. Јер, Бећковићева пјесничка радионица је у ствари једна својеврсна ковница нових и необичних ријечи, и нових и необичних смислова. Скоро да нам се природно намеће овдје лцидно запажање Ратка Божовића², да је Бећковићево пјесништво настало на темељу игре и да је досегло највише врхове језичке игре као објективизације слободе у језику.

3. Јер, како другачије сем као игру ријечи или игру с ријечима, објаснити појаву да у његовој поезији, из дјела у дјело, налазимо тзв. ријечи - формуле³, које посједују велику конотативност и чијим варирањем Бећковић производи један "вишак", тј. нови језички потенцијал настао као резултат пјесникових поетских импровизација. Ти низови или "миријаде ријечи које се роје око једне ријечи - носиле" јасно презентирају креацијске и творачке моћи пјесникове. Варирајући основну ријеч у различитој идиоматској употреби, пјесник је укључује у творбено гнијездо и то је, у ствари, према одређењу Радмила Маро-

² Ратко Божовић, *Играчки Матије Бећковића*, у: *Поетика Матије Бећковића*, Никшић 1995, 15.

³ Термин преузет из: Ново Вуковић, *Вербалне формуле у функцији Бећковићеве њезичке рејторике*, *Поетика* М.Б., 35

јевића⁴, игра ријечи са семантичком актуелизацијом ономастичких ликова, уз звуковна понављања у фоници и честа пародирања у поетици.

3.1. Скоро у свакој књизи Бећковићевој се може наићи на једно такво "језичко сазвјежђе". У *Кажу*⁵ нпр. од ријечи *Чминџа* пјесник твори 25 лексичких јединица, од којих је свака окازیонално употријебљена, дакле као књижевни индивидуализам, и, наравно, нијесу као такве потврђене у језику. Стога, овај необични вијенац ријечи припада оном посебном, бећковићевском идиому који карактеришу одреднице мистицизма, ексцентричности и затајивања. А то су лексеме: чминтознак (40), Чминтиндан (63), чминтословље (63), надчминтити (64), чминтопут (69), Дочминтина и Чминтина ера (106), чминтићати (139), чминтознанци (9108), чминтољуби (110), чминтичлук (64), чминтовштина (64), Чминтићи (64), чминтовњаџи (108), чминтити (112), почминтити (107), чминтизити (113), зачминтити, рашчминтити (170), чминтићати (130), Чминтоштовље (140), Чминтамеш (143), чминтизам, чминтинство (165) и чмин-цвет (143).

3.2. Такође и у *Међи Вука Маниџоџа*⁶ налазимо читав ланац ријечи изведених од основне лексеме *костџи*: костомразица, костодерине (58), костоломи, костоглеђи, костољупци, костокрадице (60), костождери (79), костари (60), Костинићи (60), Костурница (65), костењача (80), Костадинов (76), Коштаница, костина (75), кошчати (62), Костур (град), Костићи, Костовићи (75), кости, кошчица (67), свега 19 творбених модела.

3.2.1. У истој поеми, у "пјевању" Кукавица од коријена *кукаџи* Бећковић такође твори један завидан број лексичких јединица: кукавац, кукаџи, кукање (197), закукаџи (198), прокукаџи (199), кукуваџи, кукујаџи (201), Кукаловићи, Кукавчићи, Кукосава, Кукоје, искукаџи (204), кукавица (198).

3.3. Ипак, круну овог Бећковићевог поступка представља једна "језичка плетеница" коју неко од књижевних теоретичара назва "вучјом плетеницом" а која је настала варирањем ријечи *Вук*. Наиме, у књизи *Леле и куку*⁷, у форми тужбалице, на метафорично-симболичан начин оплакује се један гроб, а дозива се читав народ, и притом плете се сазвјежђе једне ријечи што резултира бројем од око 400 творбених јединица, и што наравно указује на фасцинирајуће потенцијале једног језика. Од лексичке доминанте *Вук* створене су 133 сложенице: Вукобрат, Вукољуб (77), Вукобоје (86), Вугдраг, Хаџивук (79), Вукделија (81), Мрковук (86), Вукославац (88), Вукоглав, Братовук (89), Вуклики

⁴ Радмило Маројевић, *Фоничко-ријичке особености Бећковићева стиха*, Поетика М.Б., 157

⁵ *Кажу*, Сабране песме, књ. пета, Београд, 1990

⁶ *Међа Вука Маниџоџа*, Сабране песме, књ. трећа, Београд, 1990

⁷ *Леле и куку*, Сабране песме, књ. четврта, Београд 1990

(93), Вукгладни (94), Вукодав (95), Вукојед, Бјеловук (97).. и 178 изведеница: Вучић, Вукман, Вукајлија (78), Вукосав, Вукота, Вукашин (78), Вуколај (81), Вукан, Вуко, Вуксан, Вукица, Вукоје (88), Вукаље, Вукаш, Вукша, Вучењак (89)... дакле 311 твореница од коријена Вук и још око 60-так насталих од хипокористика ове исте ријечи - Вујо, Вуле: Вујадин, Вујаш (78), Вујац, Вујоман (87), Вујко (92), Вујовић (97), Вујка, Вујан, Вујица (81); Вулета (81), Вуле (84), Вулекан (92), Вуловић (97) што представља дакле близу 400 деривата. Имајући у виду управо ово "језичко ткање" сам Бећковић на једном мјесту каже: "Божали смо се да тих имена неће бити довољно, а показало се да их не можемо ни пребројати а камоли утрошити." И заиста, било их је тешко пребројати, ипак морамо истаћи да међу њима има један знатан број творачких индивидуализама које наш језик нити може нити ће прихватити.

3.4. Од коријена глагола *ћераџи* у поеми *Ђераћемо се још*⁸ забиљежили смо 68 творбених модела. За ову прилику одлучили смо се за лексичко-семантичку анализу управо ове групе твореница, док су претходно наведене назначене само са циљем да укажу на један од препознатљивих творбених поступака Матије Бећковића. У покушају да правилно обрадимо и разумијемо творбене јединице настале варирањем глагола *ћераџи*, нужно је на почетку дати семантичко одређење ове лексичке јединице. Наиме, лексема *ћераџи*, наравно презентирана у књижевном и стандардном облику *ијјераџи*, према тумачењу у Речнику Матице српске⁹ значи - јурити једни друге, гањати се, тући се, борити се, спорити се, парничити се, судити се, препирати се, свађати се, прогањати се итд. Наравно, овај глагол има и читав низ изнијансираних значења, нпр. присиљавати некога да напусти мјесто на коме је, чинити да некога нестане, јурити, не остављати на миру, упорно неког наговарати на нешто, држати се стално једног правца. У свом полисемантичком језгру ова лексема има и других значења, а честа је и у изразима типа: тјера воду на свој млин, тјера кера итд. Све ове семантичке реализације помињемо из разлога што ће многе од њих наравно наћи учешћа и у семантичком одређењу деривационих модела од глагола *ћераџи*.

Ипак, да се примијетити да лексичка јединица *ћераџи*, и својим обликом и значењем, које скоро да подразумијева једну ироничну нијансу у Бећковићевој поеми припада црногорским говорима¹⁰, а идеја поеме је могла бити изведена из искуства нашега народа, из историјских и савремених догађаја, подјела наших, из нашег менталитета (пре-

⁸ *Ђераћемо се још*, Октоих, Подгорица, 1996

⁹ Речник српскохрватског књижевног језика МС, Нови Сад, 1976, 187-188

¹⁰ Видјети: Јован Чађеновић, *Пјесма као њредсказање*, Стварање, Подгорица, 1997, 1225-1226.

познатљиве црногорске суревњивости и такмичарског духа) али и из увјерења да је борба са свим и свачим у ствари вид постојања и живљења.

Сам наслов је израз суштине пјесме, али и почетни стих сваке пјесничке јединице, а таквих цјелина или "пјевања" има 54. Стих *Ђераћемо се још* тако се разумијева и као необичан рефрен (необичан јер је на почецима "пјевања" али и као лајтмотив који је проводни мотив поеме.¹¹ Звучној вриједности поеме без сумње доприноси и доминација гласа *ћ* који се понавља у већини узастопних стихова, нпр: *Ђераћемо се још / Ко ме се не ћера / Нека се не ћера / Нико га неће наћеравати / Да се ћера / Благо оном ко може да се не ћера / Кад се сви ћерају / Да заборава ко се све ћерао / И зашто се ћерао / Да пљуне на ћивот ћерања* (23).

Звучној експресији доприноси и довођење у сусједство двије ријечи које почињу гласом *ћ*, нпр.: *Што су га сви ћерали и ћуткали* (77), *Кад је све ћутало и ћићало* (36), *ћути и ћерај* (27). Експресивност посебне врсте уноси и учесталост основног глагола *ћераиши* који се у књизи јавља 333 пута у свом основном облику.

3.4.1. Ипак, доминантан стилски поступак у овој поеми представљају разноврсни и бројни творбени модели, тј. деривати лексеме *ћераиши*. Бећковић и овдје, као и иначе, стваралачки, креативно и са инвентивношћу приступа творби ријечи. Наравно, то је најприсутније на стилистичко-експресивном плану јер Бећковићева освојена мисаоност, духовитост, иронијско-хуморни дискурс, виртуозност, алузија и досјетка - захтијевају и ефикасно и изражајно језичко средство. Отуда, пјесник посеже за игром ријечи која ће му послужити за семантичку и морфемску декомпозицију ономастичке лексике, која понекад прелази у поступак пародирања народне етимологије или се пак само асоцијативно везује за њу.¹² Као резултат таквих Бећковићевих језичких креација добијамо творенице и парономазије типа: *Ђеранића поље*, *Ђеранића мост*, *Ђеранића главица*, *Ђеранића гора*, *Ђерански врх*, *Ђеранић*, *Ђерко*, *ћеранчад*, *Ђерана*, *Ђеро*, *Ђеранићи*, *Ђерковићи*, *Ђеројевићи*, *Ђеровићи*, *Ђерићи*, *Ђеримагићи*, *Ђеристан*, *Света Ђерана*, *Мала и Велика Ђеранија* (27), *Ђериловац* (47), *Ђеравица*, *Ђеричник*, *Ђер Ђернићи*, *Хаџи Ђера*, *Ђеркаловићи* (82).

Користећи се парономазијом која у одређењу Рикарда Симеона¹³ значи "повезивање ријечи гласовно сличних, али етимолошки различитих" с циљем да би се истакла нека подударност или опречност њи-

¹¹ Јован Делић, *Бећковићева ћер-фуџа*, Ријеч, III/2, 1997, 146.

¹² Р. Маројевић, *нав. дјело*, 156.

¹³ Рикард Симеон, *Енциклопедијски рјечник лингвистичких назива II*, Матица хрватска, Загреб, 1969, 25

хова значења, да би се постигао хумористички ефекат и сл.", Бећковић нам у овој поеми пружа својеврстан квази родослов бројних братстава пародирањем славних родослова, породица, појединих народа. Тај хуморни пародијски поступак запљуснуће и неке топониме (Само чекамо поклич с Ђеричника / Да залепрша барјак на Ђеравици (82)/, али и празнике и свеце. Тако нпр. Света Ђерана која пада између Мале и Велике Ђераније асоцира на Свету Петку и Малу и Велику Госпођу. Иначе, у одређењу Милоша Ковачевића¹⁴, парономазија као "игра ознакама ради угоде створене привидом једнакозвучја је тим успјешнија и боља што је ближа истозвучности, односно што је диференцијални дио двију лексема мањи."

3.4.2. Посебну групу деривата од основног глагола *ћераџи* чиниле би композите типа: Ђерисиновићи, Ђерикумовићи, Богоћери, Ђерикрстовићи (82), ћеритрице, дугоћере говноћералице, сваштоћере, ништоћере, ћеримајковићи (83), ћеритраг (84), Ђерибој, Ђеровдан (47), Ђерипоље (58), Ђербеговићи, Ђерибаше (82), ћерологија (56), Држнедајаћерићски (82), куштимћеркићи (82), ћеролози (56), нећерање (47).

Један дио наведених сложеница су допунске сложенице и у функцији су означавања објекта радње тј. ћерања па би Ђерасиновићи, Ђерикумовићи, Богоћери и сл. дакле били они што ћерају синове, кумове, што се ћерају са Богом итд., док је други дио сложеница настао асоцирањем али и пародирањем (нпр. Ђеровдан према именима славских празника типа: Митровдан, Аранђеловдан и сл., или ћерологија и ћеролози који се асоцијативно али и са иронијско-хуморним тоном везују за науку и научнике. Примјер: Али се више нећемо ћерати / Ко што смо се досад ћерали.../ Него ћемо се ћерати паметније / Ледне главе/ По плану ћерања који смисле најумнији ћеролози /С катедри за ћерологију/ Онај ко данас хоће да се ћера / А не прати развој и домете ћерања / Нема шта да тражи / На ћералиштима и ћеријадама (56)/.

У овој групи налазимо и твореницу нећерање која је као негирана глаголска именица, према одређењу Милице Радовић-Тешић¹⁵, асемантична кад се прави од несвршених глагола и нема лексичко значење те не представља лексичку јединицу. *Нећерање* према глаголској именици *ћерање* која именује одређену радњу, дакле, искључује постојање те радње.

3.4.3. Међу именичким изведеницама од глагола *ћераџи* биљежимо: ћерање (21), ћеранчад (24), ћеранција (25), ћеранија (24), ћерајлија

¹⁴ Видјети о овоме: М. Ковачевић, *Стилска и граматика стилских фигура*. Унирекс, Никшић, 1995, 104

¹⁵ Милица Радовић-Тешић, *Творба именица с префиксом не - у савременом српскохрватском језику*, Зборник "Научни састанак слависта у Вукове дане", Београд, 1987, 94

(40), ћералац (83), ћераљка (83), ћерација (57), ћеруцкање (70), ћеријада (56).

Дакле то су именице са мотивним дијелом у глаголу *ћераићи* и творбеним суфиксима: -је, -ад, -ија, -лија, -ција, -иште, -лац, -јада, -љка. Глаголска именица *ћерање* настала додавањем наставка -је на готов облик трпног глаголског придјева значи процес вршења радње означене глаголом, твореница *ћеранчад* подразумијева колективно значење, скуп младих бића и садржи ироничну нијансу. Неуобичајен је овде начин грађења с обзиром да се збирне именице овог типа творе од именица, а не од глагола. Лексичка јединица *ћеранија* с туђим оријенталним наставком -ија значи саму радњу, процес и чин радње и има извјесну нијансу пејоративности; твореница *ћерајлија* изведена помоћу турског суфикса -лија има семантичко одређење лица које карактерише доминантна особина или одлика њим означеног појма (тј. способност *ћерања*); именица *ћерација* настала такође помоћу наставка турског поријекла -ција именује лице које се бави или занима оним што значи основна ријеч, у смислу нарочитог истицања у оном што ријеч у основи означава, односно нарочитог истицања у *ћерању*. Лексема *ћералац* означава вршиоца радње *ћерања* или пак носиоца тог занимања ако *ћерање* можемо схватити и у том смислу, док *ћераљка* одређује женско лице као носиоца овог занимања или вршиоца радње *ћерања*; *ћералиштије* је изведеница која значи мјесто вршења радње означене глаголом који јој је у основи, а подразумијева и ироничну нијансу. У именици *ћераницја* концентрисано је значење које је у одређеној вези са глаголом у основи и садржи дозу пејоративног. Са сличним значењем, мање пејоративног, а више деминутивног карактера је и лексема *ћеруцкање* настала према истозначном глаголу *ћеруцкаићи*.

Дакле, видимо да значење ових деривата зависи од општег значења творбеног модела, од значења творбене основе и семантичко-категоријалне вриједности афиксалне морфеме као и од њиховог међусобног односа. Иначе, према одређењу Даринке Гортан-Премк¹⁶ рашчлањавање деривата на синтагматском нивоу доводи до закључка да су деривати ријечи код којих творбена основа и творбена морфема стоје у истом односу као детерминативна и управна ријеч у синтагми.

3.4.4. Што се тиче глаголских твореница од лексеме *ћераићи* у процесу деривације учествују осам префикса и вербални суфикс -аићи који наравно врши структурну функцију. То су префикси: у-, -на-, над-, и-, до-, по-, при-, пре-. Отуда у поеми заступљен читав низ глаголских деривата типа: ућерати, наћеравати, наћерати, надћерати, ишћерати, ишћеравати, доћерати, поћерати, прићерати и прећерати.

¹⁶ Даринка Гортан-Премк, *О семантичком односу деривата према творбеној основи*, Научни састанак слависта, Зборник МСЦ, Београд, 1987, 102

Лексема *доћерайџи* означава вршећи радњу доспјети до одређеног мјеста или неког циља и извршити до краја радњу: Није до краја доћерао (74); Е, докле смо доћерали (84). Сложени глаголи *ишћерайџи* и *ишћеравайџи*, са низом посебних значења у примјерима из поеме означавају или потпуно извршење радње: Из раја смо ишћерани (74); или вршењем радње постићи оно ради чега се врши радња основног глагола: Док ишћерамо/Што се може ишћерати (41), или пак са несвршеним обликом глагола означавају учесталост вршења радње представљење основним глаголом: Мене из Црне Горе ишћеравали (26). У изразу - ишћерати *мак на конац* (Док не ишћерамо мак на конац (54) глагол *ишћерайџи* има специфично значење у смислу - расвијетлити нешто, доћи до истине. Јасно је, дакле, да глаголски деривати са префиксом *-из* - садрже висок степен кондензације садржаја. Лексичка јединица *наћерайџи* (наћеравати) означава завршетак радње: Одакле те наћераше (63), или пак радњом основног глагола навући или изазвати кога против некога другог: Да се наћеравамо /па који надћера (19), затим приморавати некога на што: Шта га је наћерало да га ћера (36), или пак изазвати неку психичку или физиолошку реакцију: Попу је сузе наћерао (36), а може значити и заситити се вршењем радње основног глагола: Па кад га се сити наћерају (80). Иначе, што се тиче морфолошке деривације сложени глагол *наћеравайџи* слично као и *ишћеравайџи* из претходне групе изведен је уз учешће префикса, коријенске морфеме, инфикса *-ава-* (у означавању имперфективности глагола) и вербалног суфикса.

Глагол *йоћерайџи* у Бећковићевој поеми нема значење које иначе претпоставља префикс *йо-* тј. потпуно извршење радње, него значи почети радњу означену глаголом у основи, овдје у семантичком одређењу - прогањати, јурити: Док се не поћерамо оћемо да изаветамо (39); А чим њих мало поћерамо (41); Тек бисмо се поћерали (28).

Видимо да различита префиксална значења, не само општа категоријална, него и ускоспецијализована, у комбинацији са основом дају прилично велики број изнијансираних значења, која није баш једноставно ни интерпретирати. Наиме, ријеч у творбеној основи, према одређењу Даринке Гортан-Премк¹⁷, уноси у деривациони процес од свог семантичког садржаја који има као самостална лексема, или се пак јавља са целокупним семантичким садржајем у својој основној семантичкој реализацији. На тај начин и деривати, образовани од творбених основа са одређеним семантичким садржајем развијају своју полисемантичну структуру, по правилу, аналогно полисемантичкој структури у основи. С обзиром да глагол *ћерайџи* има разноврсну и богату семантичку реализацију, то и његови деривати, дакле, аналогном мо-

¹⁷ Наведено дјело, 104

гу имати полисемантичну структуру, примајући у себе неку од нијанси из семантичког језгра основног тј. мотивног елемента.

Лексема *надћерајџи* употребљена је код Бећковића у значењу - однијети побједу над неким: Да се наћеравамо / Па који надћера (19). Глагол *прићерајџи* у поеми је употребљен у изразу: Прићерани до дувара (28) и са специфичним значењем у смислу: приморати, савладати.

Твореница *ућерајџи* употребљена је са семантичким одређењем завршавања радње у унутрашњости нечега: Док их неће све ућерамо (51), али и са донекле специфичним значењем у изразу - ућерати у лаж: И у лаж ућерани (17).

Интересантно је да нема међу Бећковићевим глаголским твореницама форми са префиксима *о-*, *про-*, и *раз-* с обзиром да су лексеме *оћерајџи*, *проћерајџи* и *раићерајџи* иначе уобичајене и фреквентне у нашем језику.

На крају бисмо истакли да управо овај лексичко-творбени потенцијал у Бећковићеву дјелу, настао, дакле, игром ријечи, параномазијом и варирањем једне те исте ријечи у различитој идиоматској употреби је, свакако, један од низа доказа да Бећковићев језик и ровачки говор нијесу и не могу бити синоними (иако су многа тумачења у том правцу), "да се језиком Бећковићеве поезије нити говори нити се говорило ни у каквим Ровцима" (М. Вешовић), те да је ровачки говор само предложак у Бећковићевој поезији, кога је он есенцијализовао, пропустио кроз многа сита и превасходно кроз свој стваралачки сензибилитет, кога је натјерао да пјева и - уздигао до поезије. "Опточивши тај говор собом" Бећковић је створио свој јединствен бећковићевски идиом и суверено корача врлетном стазом коју је сам језички прокрчио.

Једном приликом сам Матија Бећковић је рекао: "Песник је орган језика. А то значи да се језик служи песником а не песник језиком". На основу увида у језичку грађу којом Бећковић твори своје дјело, ми дајемо себи за право да кажемо: Ако се икада језик "послужио" једним пјесником, у правом смислу и на прави начин, ако је икада језик добио од једног пјесника и обогатио се њиме - онда је то неоспорно с пјесником Матијом Бећковићем.

Зорица Радулович

ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧЕСКИЕ КОМПОНЕНТЫ
СЛОВООБРАЗОВАТЕЛЬНЫХ МОДЕЛЕЙ В
ПРОИЗВЕДЕНИЯХ МАТИИ БЕЧКОВИЧА

Резюме

В работе автор указывает на творческие способности поэта Матии Бечковича, в области языка, ограничиваясь, прежде всего, анализом одного из его характерных словообразовательных поступков. На самом деле речь идёт о лексическом и словообразовательном потенциале, который проявляется в форме игры слов, а также в варьировании одного и того же слова, его разнообразном идиоматическом употреблении, т.е. о словообразованиях, происходящих из одной общей образовательной морфемы. Здесь представлено несколько таких "языковых плетений", т.е. несколько рядов слов с общим образовательным ядром. Лексико-семантический анализ осуществлён на группе образовательных моделей от корня глагола ћерати (рус.: гнать, преследовать) из поэмы "Ђераћемо се још" ("Ещё будем гнаться").